

[Fuglsang.]

huslejestigningerne. Det er et punkt, man vistnok kan sige ikke spillede nogen fremtrædende rolle i statsministerens redegørelse, og hvor regeringen heller ikke har forfærdelig meget at prale af. Netop her, hvor regeringen, uden at der var grundlag for det, bøjede sig for oppositionens krav om det, den kalder liberalisering, har i hvert fald lejerne fået et håndgribeligt bevis for, hvad dette fine ord betyder i monopolernes tidsalder, nemlig en grov spekulation i bolignøden og en skamløs udnyttelse af, at en så livsvigtig vare som boligen stadig er en mangelvare. Når man alligevel trods denne boligsituation har gennemført byggestoppet, er det et udtryk for pengenes magt; hvorfor skulle regeringen ellers give efter for bankernes krav om at overlade lånemarkedet til dem?

Fordyrende for boligniveauet er også i høj grad byggematerialetrustens prispolitik og grundspekulation. Det er i denne forbindelse typisk og talende, at til trods for, at vi nu i 3 år har haft en regering, hvori alle partier principielt er modstandere af grundspekulation, så er spørgsmålet om, hvordan man blot nogenlunde kan komme denne utiltalende spekulation til livs, et af de uløste spørgsmål, valgkampen føres på.

Det er betegnende, at man ud af den helhed af politiske spørgsmål, vi står over for, har valgt at gøre valget til et skattevalg. Efter at man i folketinget, uden tanke for vælgerne mening, er enedes om alle tiders dyreste militærforlig, efter at man har gennemført så vidtrækkende beslutninger som vor indtræden i de syv og så gennemgribende som forringelserne af boliglovene, så vil man lade vælgerne tage stilling til skatterne. Det er forståeligt. Skatter er ikke meget yndede og dertil så temmelig uoverskuelige for den jævne borger, og lettere gøres det ikke af en valgkamps strøm af tal, tabeller og ukontrollable påstande mod påstande.

Kommunisternes stilling er udtrykt i vore forslag: skattefrihed for indtægter under 10 000 kr., lettelse for de mindre indtægter, større hustrufradrag og afskaffelse af de skatter på nødvendige forbrugsvarer, der for mindre indtægter let bliver større end de direkte skatter.

Men skatterne er kun en del af regningen

for den førte politik, bl. a. for militærudgifterne og for statens og mange kommuners overskud. Det er derfor selve politikken, der må ændres. Valget drejer sig da om, hvorvidt vi skal stå udenfor, eller om vi skal være med i tidens store politiske ryk til venstre, det, som vi så i vort finske broderpartis store valgsejr, der befæstede dets stilling som landets største parti, og som kom til udtryk i de to arbejderpartiers fremgang ved valget i Sverige og især på selve det engelske arbejderpartis årskongres, hvor flertallet under ledelse af de store fagforbund forkastede højreledelsens linje og gik ind for opgør med NATO-politikken, for ensidig engelsk atomafrustning — om nødvendigt — og for støtte til sameksistens og fuldstændig international afrustning.

Det er det samme, blot endnu stærkere ryk til venstre, vi ser i kolonisystemets sammenbrud. Ingen lægger skjul på, at bag den megen tale om hjælp til de underudviklede lande står mindre ønsket om at gøre den hvide mands gamle uret god end interessen i, at vi kommer med i den udvikling, der forestår.

Rykket til venstre genspejles i væksten i den socialistiske verdens økonomi og dermed indflydelse, som bl. a. ses på virkningerne af Sovjetunionens og ministerpræsident Krustjevs forslag i FN om at styrke denne organisation som fredsinstrument og om fuldstændig international afrustning. Det, som allerede nu træder frem — trods dansk presses foredrejelse og tendentøse omtale — er bl. a. den kendsgerning, at de vestlige stormagter i hast har måttet udsende deres principplan for afrustning for dog at være med i det.

Vort valg bliver da: skal vi stå udenfor, eller skal vi være med i denne almindelige venstrestreudvikling og med i vor tids store massekrav om, at tidens reelle muligheder for at undgå krig gøres til en fredens virkelighed?

Man må i denne forbindelse gøre sig klart, at enhver stemme for et af forsvarsforligets partier vil blive brugt som en godkendelse ikke blot af den førte politik, men af dens videre udvikling ad den vej, som bl. a. den store NATO-manøvre var udtryk for. Denne øvelses mest eminent politiske effekt, sagde ifølge Flensborg Avis